

ଲିଖିତ ସଂକଟରେ ...

ଆଖ୍ଯ ଆଗରେ ପାଞ୍ଚଲାର ଦଶ ଭୋଗିଥିବା ମନ,
ରଥାମାନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ
ଦୂମ ଧରୁଛି ଉପରେ ପ୍ରଶବାଗା ମୁଣ୍ଡିକରେ,
ଦୂମେ ନକ୍ଷ ଧରି ପାପନାଶାର୍ଥ ଦିନାକଳେ କିଛେବ
କେବିକେତି ଆଜାମା ମୁଖ୍ୟରକଳ ଶରମାନେ
ଦୂମକୁ ଗୋଟାଇ ଗୋଟାଇ ହାଶୁଥିବେ,
ନତେତ
କଳେ-କଳେ-କୌଣ୍ଠେ କହିନେବେ ତୁମର କଷଗୋଧା ।

ଭବିଷ୍ୟତର ଦୂମ ପ୍ରତିକିତ କଣା ଅବତାର
କୃଥାତେ ଗୋଟିଏ ଅଶ୍ଵରତାରା କଳମା ମାତ୍ର
କୁହାୟାଏ ସିଏ ବ୍ୟାସକ ଗୋଟେ ଉତ୍ତର କଜନା
କେମିତି ଆଶ ରଖୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ଆନମନା,
ଶରସ୍ତ୍ର ବିରି ହୋଇଯିବାପରେ
ଫାଖ ଦୂଶାକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରିବା
ନୁହେଁ କି ଅପାରଗତାର ଅବତାରଣା ?

ଆଶାବର ଆକାଶ ତଳେ ବିରାଜିତ
ନିଦାନର ଅମର ମରୁହୃଦୀ,
ଶରତ ଶିଶି ସବୁ କରିଦିବା ପରେ
ବସନ୍ତ ଉଦ୍‌ବାନରେ ପୁରୁତ୍ତମେ ପଥୁମିଆ ଆଖ୍ଯ ଫୁଲ,
ତାକୁ କେହିଁ ଉଥାର ବା ଅଗେଇବ କରିବାକୁ ଗେଲ ?

ଦୋଷଦ୍ୱାରା କୃଷ୍ଣ ବନିବାକୁ ଏବେ ନାହିଁ ଅକ୍ଷସ
ଦୂମ ବଂଶ ସହ ତଳାଦେବାକୁ ଶିଖୁଥିବା ସଂଗାତ
କେବଳ କରଣ, ବିରଷ ରଥରେ ସମିତ
ଉପଶମେଇବାକୁ ବଢ଼ାଇଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ହାତ
ସେଇ ସର୍ବରେ ପ୍ରିୟମାନ ମନ କଣ ହୋଇବି ସ୍ମୃତି ?

ଦୁଃଖସବୁ ମୁନଃପୁନଃ ହୁଅନ୍ତି ଦୂର୍ଘଟନାର ଶାକାର
ଜୀବ ନୁହେଁ କି ପାତାକାର ଲଜ୍ଜା ପଥର ସହ
ଅଶ୍ଵମାର ଆଖ୍ଯ ତାତିଦେବା ପରେ
ଉତ୍ତରାର ମାତ୍ରରେ ଫେରିବ କି କୁହତ
କାହାର ମୁକୁଳା କେଶ ବାରିବାରେ ଦୂମ ଥିଲୁ ସହାୟକ
ଏବେ ଖୁନରିନ ଆମ୍ବାକୁ ଟିକେ ସାର୍କିଲାବାରେ
କିମ୍ବା ଅସହାୟ, ଅସମର୍ଥ ?

ବିମଳତାର ପଇନାୟକ

ବିକୁତ ମନର ବିହନ ଏବେ ଶଷ୍ଟା ବଜାରରେ
ପୁଣି ସାର କାନାଶକ ବି ମିଳେ ମାରଣରେ
ସବୁଦୁଇତାର ଅମଳ ଆଶାରେ ମୁଁ ଶୁରୁ,
ହେଲେ, ଉକୁଟ ମରୁ ଦୂର ଦୂରିଆ ଷେରେ,
ପୁନେନ୍ତରେ ବି ଦୂରକଳ ଯଦନିକା ଆହୁଆଳରେ !

ଶୁଶ୍ରବକ ମହଲରେ ଶିଶ୍ରବ ସଂକଟରେ
କୋଇ ତତରେ ବି ବୁଣା ହେଉନି କେତିବେଶ ସନ୍ଦରରେ
ନିମ୍ନ ରମଣ ରମଣ ଶବଦରେ
ଜାବନ୍ୟାସାମାତ୍ରା ଜାବ ହାରେ ବିଳକରେ ।

ଦୂରୀ
ରାଯନାର

ଆସାୟ ଗଜାନନ୍ଦ

ଶରତ ରହୁରେ ରୋହୁଥ ସାଥରେ
ଆସ ଆସ ଗଜାନନ୍ଦ
ଆହେ ଅପ୍ରମୁଖ ପ୍ରଭୁ ଦେବିକ
ବିଷଦିଅ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ।

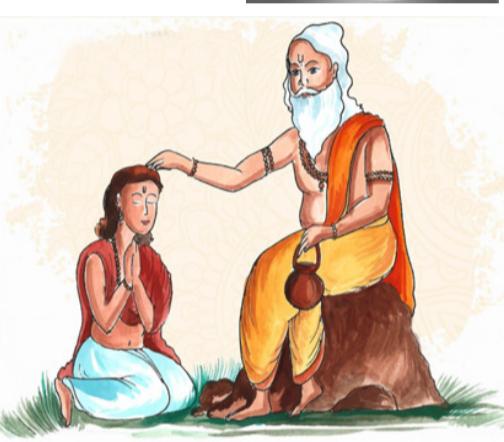
ଦୋଷ ଅବସୋଧ ସବୁ ଦୂରେ ଯାଉ
ପାଇ ତୁମର ଦଶନ
ଶରତ ରହୁରେ ରୋହୁଥ ସାଥରେ
ଆସ ଆସ ଗଜାନନ୍ଦ ।

ଦୂରି ରଖେ ସମୟ ଦେଇଛି
ଏଇ ମନ ଏ ଜାବନ
ଶରତ ରହୁରେ ରୋହୁଥ ସାଥରେ
ଆସାୟ ଗଜାନନ୍ଦ ।

ଦୁର୍ତ୍ତାଗ୍ୟ ବି ଗୁରୁଟିଏ

ଡ. ବୀପକ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଦେହିମାନେ ତ ବାପକ ଶୁରୁ
ଯେଉଁମାନେ ଘୋଡ଼େଇ ଦିଅନ୍ତି
ସରଳତାର ଉଦ୍ବନ୍ନରେ
ଉଦ୍ବନ୍ନର ରେଖାମା ଚାଦର ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର
ମୋ-୨୮୦୨୧୧୦୦୦

ତମ ନଥୁବା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ

ଦାୟ ଜଳିଲେ, ତମ ମୁଁହୁ ଦିଶେନା ଏବେ,... ସନ୍ଧ୍ୟାରେ
ଅନ୍ଧରକୁ ଡେଲି ପ୍ଲେଟ ଦୂରେଇ ଦେଇ ହୁଏନା
ଭୁଲି ହୁଏନା ତେ ଦେବ ଦେବ ଆଖ୍ଯ ପତା

ତମେ ବନ୍ଦା ପଢ଼ିଛି ବୋରି
ମୋ ଆମ୍ବାର ହାତ ପାଦ ବାହି ହେଇ ଯାଇଛି

କବନ୍ଦ ପାଲିଛି ମୁଁ

ଦାୟ ଜଳିଲେ, ତମ ମୁଁହୁ ଦିଶେନା ଏବେ,
ମୋ ମନରୁ ତମ ହୃଦୟ ଲୁଚେନା,

ଏ ଜିତିକିତ ଆହାରରେ ବି ତମ ଦୁଃଖ ହଜେନା

ବାରିହୁଏ, ପବନରେ ନେସି ହେଇ ଯାଇଥାଏ

ତମ ଦୁଃଖର ନିଖାୟ

ଲୁହରେ ଅସଂଖ ଦିଶବଳଯରେ

ପାଶିର ଚାଦର ତାଙ୍କି

ବରପର ପାହାଦୁକୁ ଘୋଡ଼େଇ ହୁଏନା

ଦାୟର ଆଲୋକ ଏବେ

ମୋ ମନକଥା ଏବେ

ମୋ ମନକଥା, ତା ଆଲୋକରେ ପ୍ରୟାଣ ହୁଏନା

ନିଜ ଭିତରେ କିଳି ହେଇ
ଏ ଅଶାରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ପାଧନା

ବରଂ ଏ ଦାୟରୁ ମୁଁ ଲିରେଇ ଦେଇଛି

ଯିଏ ଖୋଜି ପାରନ୍ତି ତମକୁ

ତମ ମୁଁହୁ ଭାସୁଦ୍ଵାର ସମ୍ବୁଦ୍ଧରେ,

ବରକା ଧୋଇ ଦେଇଥାଏ

ତମ କପୋଳରେ ଲୁହର ଚିନ୍ତକୁ

ମୋ ମନରେ ବନ୍ଦା ପଢ଼ିଥାଏ

ତମ ସାରା ଜନମର ଦୁଃଖ

ତମ ନଥୁବା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ,

ସଲିଲାରେ ଖୋଜିବାର ଅର୍ଥ କଣକାର,

ତମକୁ ଖୋଜି ପାର ନଥୁବା,

ଦାୟର ଆଲୋକ ନାହିଁ,

ତମ ଦୁଃଖ କବନ୍ଦକୁ,

ମୋର ମୁଁକୁ ପାଇ ରଙ୍ଗ ନାହିଁ ।

ତମ ନଥୁବା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ,

ପାଦକରେ ନେଇ କାହାର ପାଦକରେ

କାହାର ପାଦକରେ ନେଇ କାହାର ପାଦକରେ

